

Wat is het laatste dat u zich helder kunt herinneren?

De zon stond al hoog, maar dat kon niet anders op den tienden Juni, om acht uur des morgens. Gifford dacht daar niet aan en haalde zijn horloge voor den dag om er op te kijken. Verwonderd staarde hij ernaar. Het was het horloge van zijn vader, een mooi, gouden uurwerk, dat rechter Derring eens ontvangen had na een bijzonder gunstige uitspraak en dat zeer door hem op prijs werd gesteld.

De ontdekking dat hij zijn vaders horloge droeg, was eenvoudig verbijsterend. Daar had hij opnieuw een bewijs, dat hij geruimen tijd in het gasthuis moest hebben doorgebracht. Hij was zeker zoo totaal dronken geweest, dat hij zich niets meer kon herinneren. Hij bedacht, dat hij misschien in dien toestand naar zijn vaders huis was gebracht en dat hij, omdat men zijn kleeren had weggeborgen om hem te beletten weg te gaan, die van zijn vader had aangetrokken en ontsnapt was, zooals hij uit het ziekenhuis was geslopen.

Die gedachte maakte zijn toestand ernstiger dan ooit. Gifford begreep, dat als hij nu herkend werd en gegrepen, hij geen enkel middel had om te bewijzen, dat hij volkomen gezond was geworden naar ziel en lichaam. Men zou met hem handelen, zooals te verwachten was jegens iemand, die door den drank zijn verstand geheel verloren had en hij zou in een sanatorium voor hopelooze gevallen van drankzucht worden opgesloten.

Geen misdadiger, die juist een goed geslaagden diefstal heeft gepleegd kon er meer op uit zijn om zijn vrijheid te bewaren, dan Gifford op dat oogenblik. Nog meer, hij voelde zich overtuigd, dat als hij eenige weken of maanden vrij was om te handelen, zooals hij wilde, hij daarna in staat zou zijn om zijn vader het bewijs te leveren, dat hij op de een of andere wonderbare wijze genezen was en zijn kracht en gezondheid had teruggevonden.

Maar zijn innige liefde voor zijn vader was er niet mee tevreden te verdwijnen zonder grotere verzekering van zijn welvaart, dan was uitgedrukt in het korte briefje, dat hij aan boord had geschreven. Om zijn vader groote bezorgdheid te besparen, moest er iets meer overtuigend zijn dan hetgeen kon worden aangezien als de bewering van een overspannen geest.

Opeens bedacht Gifford, dat er een middel was om zijn vader geheel gerust te stellen, dokter Mac Intyre, een oude familievriend die lange jaren in Boston zijn praktijk had uitgeoefend, en die, zooals Gifford zich nu herinnerde, 's zomers op zijn buitengoed woonde in Nova Scotia, ergens bij Digby. Het was nog wel vroeg in den tijd, maar er was kans, dat dokter er al woonde. In de

hoop die kans te hebben, ging Gifford naar den steiger, waar de boot naar Digby op het punt stond te vertrekken.

Hij vroeg den kapitein naar den dokter en deze antwoordde hem, dat inderdaad de dokter twee dagen geleden naar zijn landgoed was gegaan; zijn vrouw en dochter zouden later komen. „Hier,” dacht Gifford, „is de kans.” Hij kende den dokter wel niet persoonlijk, was nooit onder zijn behandeling geweest en had hem niet ontmoet sedert hij uit Frankrijk teruggekomen was. Maar hij wist, dat de uitstekende geneesheer een intieme vriend was geweest van zijn grootvader en dat ook rechter Derring zeer op hem gesteld was. Als dokter Mac Intyre hem had onderzocht en hem een getuigenis omtrent zijn gezondheid gaf, zou dat in alle geval voldoende voor zijn vader zijn. Zelfs op gevaar af den uitstekenden geneesheer niet te kunnen overtuigen, wilde hij het wagen, want hij voelde, dat een heel bijzondere gelegenheid hem gegeven werd om iets goeds te doen, maar dan moest dat onmiddellijk gebeuren.

Terwijl de boot wegvoer, ging Gifford op een dekstoel zitten; om een reden, die hij niet kon achterhalen, nam hij weer zijn vaders horloge en bekeek het. Hij herinnerde zich opeens, dat een miniatuur van zijn moeder onder het deksel aan den achterkant was bevestigd. Hij opende het uurwerk en keek naar het lieve gelaat, het werk van een beroemd miniatuur-schilder, die het had gemaakt bij het huwelijk van zijn ouders.

Hij keek... en keek... dan schrok hij. Het kleine meesterstuk was veranderd als door de aanraking van een tooverstaf. Het was schoon, maar niet hetzelfde. De beeltenis van een ander, bijzonder bekoorlijk jong meisje was daar bevestigd in een gouden lijstje. Voor het eerst sedert zijn terugkeer tot bewustzijn, werd hij aangegrepen door een plotselingen twijfel omtrent zijn volmaakte gezondheid, waarvan hij zoo zeker meende te zijn. Dat meest overtuigende zintuig, het gezicht, scheen hem te bedriegen.

Want het liefvallige gelaat, dat hij voortdurend in zijn geest had, sedert hij de schoone vrouw aan het raam van zijn kamer in het ziekenhuis had beschouwd, staarde hem aan uit het gouden lijstje. Daar was geen vergissing mogelijk. Dit was niet de moeder, die hij zoo innig had liefgehad, en wier beeltenis toch wel in de vervlogen jaren verbleekt was in zijn geheugen. Het was het portret van een ander bekoorlijk meisje, en wel van een, dat hij, — Gifford begreep het opeens met hartklopping, — op het eerste gezicht beminde.

Allerlei vermoedens kwamen in hem op. Langzamerhand kwam